

பெண்ணாசை

பாலகுமாரன்

எது உன் வேலை இளைஞனே? எது உன் அபிலாஷை?
தாஸராஜன் அவனை அணைத்துக் கொண்டு கேட்டார்.

துறவு பூண வேண்டும் என்பது என் ஆசை ஐயா.
தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் துறவியாகலாமா என்று எனக்குத்
தெரியவில்லை.

எதற்கு துறக்க வேண்டும் மகனே.

தெரிந்து கொள்வதற்கு.

எதை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் குழந்தாய்?

கடவுள் என்பதை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கடவுளை
தெரிந்து கொள்வதன் மூலம் வாழ்க்கையை புரிந்து கொள்ள
வேண்டும். நான் புரிந்து கொண்டதை பிறருக்கு தெளிவாக்க
வேண்டும். எல்லோரும் தெளிவடைதல் மூலம் உலகில்
இயல்பான அமைதி நிலை பெற வேண்டும்.

கடவுளே... கடவுளே... நீ என்னவெல்லாம் பேசுகிறாய் ஐயா.
உனக்கு யார் இதையெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தது.
தாஸராஜன் அந்த இளைஞனை தழுவிக்கொண்டான்.

என் தங்கையின் மரணம் என்னை விழிப்புற வைத்தது ஐயா. சற்றுமுன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுமி என்னோடு மூங்கில் பொம்மைக்கும், மீன் குழம்பிற்கும் சண்டை போட்ட தங்கை, சொடுக்கு நேரத்தில் காணாமல் போனாளே, பத்து பேரை காப்பாற்ற அவளை பலி கொடுக்க வேண்டியதாயிற்றே... அந்த சம்பவம் என்னை பாதித்து விட்டது.

இங்கு எதுவும் நிரந்தரமல்ல என்பது ஆழப் பதிந்துவிட்டது. எது சந்தோஷம் என்ற கேள்வி வந்தது. எது முடிவான முடிவு என்று மனம் தேடத் துவங்கியது.

என் படகில் அந்தணர்கள் வந்த போதெல்லாம் கும்பிட்டு விளக்கம் கேட்டிருக்கிறேன். பலர் அலட்சியம் செய்வார்கள். சிலர் பதில் சொல்வார்கள்.

படகோட்டி நீ, படகு ஒட்டு, அதுபோதும் என்று ஒருவர் சொன்னார். 'இல்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டால் கடவுள் தேட முடியாது. கடவுள் தேடல் முழு நேர வேலை' இன்னொருவர் சொன்னார்.

உன் கேள்விக்கு இன்னொருவர் உனக்கு புரியும் விதமாய் பதில் சொல்ல முடியாது. நீயே கேள்வி, நீயே பதில். இன்றே கேட்கத் துவங்கு. இடைவிடாது கேள். ஏதேனும் ஒரு ஜென்மத்தில் உனக்கு விடை கிடைக்கலாம்.

கடவுளை எதிர்ப்பவன் முட்டாள். கடவுளைப் பற்றி பேசுபவன் கர்வி. கடவுள் வைத்து கதை புனைபவன் பொய்யன். கடவுளை வைத்து சம்பாதிப்பவன் திருடன். கடவுள் இவையெல்லாம் கடந்தவர்.

கடவுளை அறிய, வழியோ, வழிகாட்டலோ இல்லை. இடைவிடாது தேடல் என்கிற துடிப்பு நிலையில் நீ இருந்தால் திடும்மென்று தெரிய வரும். எரிமலை போல் இதயத்தில் கக்கும். அதன் விளைவு சொல்லத் தரமல்லாதது. அதைப் பகிர்ந்து கொள்ளவே முடியாது.

இதுவே உண்மை. இந்த உண்மையை வார்த்தையாகும் போது பலவீனமாகிறது. நான் சொல்லும் உண்மை மிகப் பெரியது. கடவுளைப் பற்றி அறிய யாரிடமும் கேட்காதே. எவரிடமும் கையேந்தாதே. உனக்கும் கடவுளுக்கும் இடையே யாரையும் அனுமதிக்காதே.

குள்ளமாய், குண்டாய், கருப்பாய், ஒளி பொருந்திய கண்களும், சிவந்த உதடுகளும், தாமரை போன்ற முகமும் உள்ள முனிவர் எனக்கு போதித்தார்.

அவர் தென்திசையில் பொதிகைமலை என்ற இடத்திலிருந்து வருகிறாராம். பெயர் அகத்தியராம். அவர் சொன்னது எனக்குப் புரிந்தது. அவர் பாதங்களில் விழுந்து விம்மி விம்மி அழுதேன்.

தன கமண்டலத்திலிருந்து தண்ணீரை என் தலையில் ஊற்றினார். என் உடம்பு, மனம், புத்தி எல்லாம் குளிர்ந்து போயிற்று.